

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobkyně: Ing. J. Č.,** bytem K., P., zastoupené JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem, se sídlem Slavíkova 23, Praha 2, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy,** se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2012, sp. zn. S-MHMP 1211836/2012/OST/Je,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 5. 12. 2012, sp. zn. S-MHMP 1211836/2012/OST/Je, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 15.342,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D., advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2012, sp. zn. S-MHMP 1211836/2012/OST/Je (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení Úřadu městské části Praha 12, Odbor výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 26. 6. 2012, sp. zn. OVY/13111/2012/Vos. Tímto usnesením stavební úřad podle § 100 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, v návaznosti na § 94 odst. 4 a § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavil řízení o návrhu žalobkyně a Ing. R. Č. na povolení obnovy řízení ohledně rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 18. 4. 2005, č. j. VYST/20109/2004/Ja (dále též jen „rozhodnutí o umístění stavby“), kterým byla ve sloučeném územním a stavebním řízení umístěna stavba

rodinného domu (řadového rodinného domu č. 7 na pozemku parc. č. X v k. ú. Modřany), přípojky kanalizace, přípojky vody a plynu a vydáno stavební povolení pro provedení stavby rodinného domu s přípojkou kanalizace, s přípojkou vody, s přípojkou plynu, oplocením, s rozvody plynu a elektro v Praze 4 – Modřany, při ulici k Dolům.

Stavební úřad ve svém usnesení ze dne 26. 6. 2012 konstatoval, že projektová dokumentace jako součást návrhu podání stavebníka pro sloučené územní a stavební řízení ve věci rodinného domu č. 7 obsahovala skutečnosti, které se ukázaly být nepravdivými. Jedná se o údaje o rozloze funkčních ploch i zastavěných ploch rodinného domu a s tím související výpočty koeficientů. Stavebník se však svým podáním návrhu úpravy územního plánu z koeficientu B9 na D9 snažil uvést do souladu záměr zástavby svých stavebních pozemků s limity stanovenými územním plánem. Pořizovatel územního plánu v daném území zvýšil koeficient B9 pouze na C9 s tím, že pro stavebníkem navrženou stavbu taková změna postačuje a zvýšení koeficientu na D9 by bylo zbytečné. Stavebník se zásadním způsobem neodchýlil od svého návrhu podaného v řízení pro úpravu územního plánu. Umístění a povolené stavby rodinných domů odpovídají svými rozměry, podlažností, funkčním využitím i zastavěnou plochou tomuto návrhu. Stavební úřad měl tedy za nepochybné, že stavebník jednal v dobré víře, neboť se řídil pokyny odborného pracoviště a pořizovatele územního plánu. Pro projednání vyššího koeficientu zastavěnosti území platí stejná procesní pravidla, projednání je stejně časově náročné, vychází z totožného návrhu zástavby daného území a není spojeno s vyššími náklady stavebníka. Stavební úřad se zabýval možnou újmou, která by vznikla z důvodu zrušení rozhodnutí o umístění stavby účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, v poměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi či veřejnému zájmu. Stavební úřad uvedl, že žádná škoda způsobená jinému účastníkovi nebyla nikdy kvantifikována. Zrušením rozhodnutí o umístění stavby a možným odstraněním již hotové a řádně užívané stavby či její části by stavebníkovi (resp. jeho právnímu nástupci) vznikla značná škoda v řádu milionů korun. Na druhé straně není prokázána žádná újma, která by vznikla dalším účastníkům řízení z důvodu vydání rozhodnutí o umístění stavby na základě nepravdivých údajů.

Stavební úřad se plně ztotožnil s vyjádřením Ministerstva pro místní rozvoj uvedeným v rozhodnutí ze dne 23. 10. 2006, č. j. 31585/2006-83/O-1946/06, v němž byl (v rámci řízení o odvolání proti rozhodnutí vydanému v přezkumném řízení) konstatován vnitřní rozpor v samotném územním plánu, který v závazné části vymezuje dané území jako zastavitelné a zároveň stanoví takový kód míry využití území, který žádnou výstavbu neumožňuje. S platností od 10. 10. 2008 byla na pozemcích č. X provedena úprava územního plánu, kterou byl změněn koeficient využitelnosti území z kódu C na kód F, čímž je současný stav území s realizovanou stavbou rodinných domů dán i s určitou rezervou do souladu s územním plánem. Stavební úřad tak měl za to, že veřejný zájem na dodržování závazných pravidel při umisťování a povolování staveb byl touto změnou zcela uspokojen a újma veřejnému zájmu rozhodnutím vydaným na základě nepravdivých údajů byla vzhledem k uvedenému nepatrná. Umístěním a povolením rodinného domu nebyla způsobena ani prokázána žádná újma dalším účastníkům řízení. Stavební úřad nepovažuje a ani nemůže považovat za újmu vliv umístění stavby na okolní nemovitosti, pokud jsou beze zbytku splněny příslušné předpisy – obecné technické požadavky na výstavbu, požadavky na dopravu v klidu, požadavky ochrany životního prostředí atd. Stavební úřad konstatoval, že navrhovatelé se seznámili s projektovou dokumentací a všemi podklady pro vydané rozhodnutí a zúčastnili se ústního jednání ve věci. Rozhodnutí o umístění stavby bylo navrhovatelům řádně doručeno, ti však nevyužili práva odvolání. Podle § 100 odst. 2 správního řádu se obnovy řízení nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. Všechny skutečnosti, které navrhovatelé uvádějí

jako důvod obnovy řízení, jim byly známy již v průběhu řízení. Navrhovatelé vzali zpět i své námitky uplatněné při ústním ujednání s poukazem na to, že se stavebníkem byla uzavřena dohoda o převodu části pozemku stavebníka.

Proti usnesení stavebního úřadu ze dne 26. 6. 2012 podala žalobkyně odvolání, v němž mj. namítala, že neexistoval zákonný důvod pro zastavení řízení, překročení stanovených koeficientů (zejména koeficientu podlažních ploch) bylo značné, umístěním stavby došlo ke zcela zásadnímu rozporu s územním plánem a k negativnímu zásahu do pohody bydlení žalobkyně, stavebník nenabyl práva v dobré víře, rozhodnutí stavebního úřadu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, nepravdivost údajů relevantních pro výpočet splnění koeficientů byla seznatelná až při seznámení se s údaji o všech sedmi řadových rodinných domech atd.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že se věci v minulosti opakovaně zabýval. Dle názoru žalovaného se stavební úřad věci podrobně zabýval, a to jak historií kauzy, tak souladem stavby s územním plánem, a to i ve vazbě na koeficienty zastavěnosti. Stavební úřad se zabýval i dalšími skutečnostmi významnými pro rozhodnutí včetně okruhu účastníků řízení. Stavební úřad se ztotožnil s názorem ústředního orgánu státní správy, Ministerstva pro místní rozvoj, uvedeným v rozhodnutí ze dne 23. 10. 2006. Stavební úřad se rovněž podrobně zabýval snahou stavebníka předmětný projekt realizovat v souladu s územním plánem. Stavebník před zahájením činnosti předcházejícím vlastnímu provedení stavby činil úkony směřující k úpravě územního plánu tak, jak je podrobně rozebráno v usnesení stavebního úřadu. Stavebník respektoval pokyny pořizovatele územního plánu a navrhl změnu na koeficient D9. Stavebník tedy jednal v dobré víře. Stavební úřad nepochybil ani v posuzování škody vzniklé realizací předmětné stavby ve vazbě na případnou škodu vzniklou stavebníkovi, resp. jeho právnímu nástupci, řízením o odstranění stavby. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že právní nástupce stavebníka bez jakýchkoli pochybností stavbu nabyl v dobré víře.

Žalovaný uvedl, že z odvoláním napadeného rozhodnutí i z předloženého správního spisu je zřejmé, že žalobkyně již před vydáním rozhodnutí o umístění stavby věděla o záměru stavby všech sedmi řadových rodinných domů, včetně výpočtu všech koeficientů a vazby těchto staveb na územní plán. Všechny skutečnosti, které následně uplatňovala v návrhu na obnovu řízení, jí byly známy již před vydáním rozhodnutí. To dokládá mimo jiné i dokument zaslaný žalobkyní stavebnímu úřadu dne 9. 3. 2005, v němž žalobkyně vzala zpět všechny námitky, které v průběhu řízení proti stavbě uplatnila, a to s odůvodněním, že byla uzavřena dohoda mezi ní a stavebníkem o převodu části pozemku stavebníka. Žalobkyně, ač byla účastníkem sloučeného územního a stavebního řízení ohledně řadového rodinného domku č. 7, odvolání (proti rozhodnutí o umístění stavby) v zákonné lhůtě nepodala. Námitky uplatnila až po nabytí právní moci rozhodnutí formou návrhu na obnovu řízení, a to ve vazbě na zápis jejího vlastnického práva k pozemku nabytému od stavebníka do katastru nemovitostí. Pro povolení obnovy tudíž není splněn jeden ze stěžejních předpokladů uvedených v § 100 odst. 2 správního řádu, podle něhož se obnovy řízení nemůže domáhat ten, kdo mohl důvody obnovy uplatnit v odvolacím řízení. Žalovaný pro úplnost připomněl, že s platností od 10. 10. 2008 byla na pozemcích parc. č. X provedena úprava územního plánu, kterou byl změněn koeficient využití území z kódu C na kód F, čímž je současný stav v území s realizovanou stavbou rodinného domu č. 7 dán i s určitou rezervou do souladu s územním plánem. K požadavku žalobkyně na prověření, zda osoba, která věc na stavebním úřadu

vyřizovala, nebyla pracovníkem stavebníka, žalovaný konstatoval, že těmito informacemi nedisponuje a není ani oprávněn je shromažďovat. Žalovaný závěrem uvedl, že v postupu stavebního úřadu neshledal žádná pochybení, a proto odvolání zamítl.

III. Žaloba

Žalobkyně v žalobě poukázala na to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Dle jejího názoru byl splněn předpoklad pro obnovu řízení. Správní orgány zcela pominuly, že důvody obnovy nemohly být žalobkyní uplatněny v odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby, neboť jí v té době nebyly známy. Nepravdivost údajů relevantních pro výpočet splnění koeficientů směrné části územního plánu byla žalobkyni známa až při seznámení se s konkrétními údaji o všech sedmi řadových domech. Žalobkyni byla nesprávným úředním postupem odňata možnost účastnit se sloučeného řízení o umístění a povolení zbývajících šesti řadových rodinných domů, tedy jí ani nebyla dána možnost seznámit se s dokumentací a dalšími podklady pro umístění a povolení těchto souvisejících staveb v dané funkční ploše. Žalobkyni tak nebyla dána možnost nahlédnout do spisu k ostatním řadovým domům a seznat tak skutečnosti rozhodné pro posouzení, zda tato zástavba splňuje požadavky územně plánovací dokumentace na využití dané funkční plochy (splnění koeficientu podlažních ploch a koeficientu zeleně). Uvedené koeficienty jsou počítány pro celou funkční plochu, a je tedy nezbytné znát údaje o všech navrhovaných stavbách v dané ploše. Žalobkyně tyto údaje poprvé zjistila až v okamžiku, kdy jí k jejímu dotazu byly předány první strany rozhodnutí o umístění zbývajících šesti řadových domů, což se stalo na stavebním úřadě dne 17. 8. 2005. Kdyby stavební úřad nakládal se žalobkyní jako s účastníkem správních řízení o povolení a umístění i zbývajících šesti rodinných domů, potom by se mohla seznámit s podklady, vznést k nim námítky a proti jejich zamítnutí případně brojit odvoláním. Žalobkyni nebylo do uvedené doby známo, že stavební úřad s ní jako s účastníkem řízení o umístění všech předmětných staveb jednat nebude. Bylo jí sice známo, že jsou navrhovány další řadové domy, a žalobkyně stavebnímu úřadu oznámila, že chce být účastníkem souvisejících stavebních řízení, avšak rozhodnutí vydaná v daných řízeních jí nebyla doručena. Žalobkyně přitom důvodně předpokládala, že jí budou rozhodnutí v těchto řízeních (k domům č. 1 až 6) řádně doručena. Právě tato skutečnost, že žalobkyni byla nesprávným postupem správního orgánu znemožněna účast v těchto řízeních, byla i jedním z důvodů návrhu na jejich obnovu.

Žalobkyně připomněla, že ústní jednání, které se uskutečnilo dne 4. 3. 2005, se týkalo pouze řadového rodinného domu č. 7, tedy nikoli ostatních šesti řadových rodinných domů. Teprve následně žalobkyně zjistila, že skutečná zastavěná plocha všech povolených a umístěných řadových domů neodpovídá údajům uvedeným ve výpočtu dodržení koeficientů směrné části územně plánovací dokumentace. Následně žalobkyně zjistila, že neodpovídá výměra funkční plochy ani další údaje, čímž došlo k ještě většímu zkreslení výpočtů dle projektové dokumentace. Před tím tedy nebylo možno seznat údaje týkající se ostatních rodinných domů, přičemž právě jejich znalost byla nezbytná pro zjištění údajů týkajících se splnění koeficientu podlažních ploch a koeficientu zeleně. Tyto koeficienty se počítají pro celý záměr, resp. pro celou funkční plochu, a je tedy nezbytné znát údaje i ve vztahu k ostatním stavbám. Tvzení žalovaného, že žalobkyně věděla o záměru stavby všech sedmi řadových rodinných domů včetně výpočtu všech koeficientů a vazby těchto staveb na územní plán, je zcela obecné, nekonkrétní a nepravdivé. Žalobkyně sice věděla, že stavba rodinného domu č. 7 je součástí většího záměru, avšak to v žádném případě nemůže stačit k podrobnému výpočtu pro ověření splnění předmětných koeficientů. Žalobkyně nebyla účastníkem správních řízení vedených k ostatním domům a neměla k dispozici podklady pro jejich

umístění. K dokumentu ze dne 9. 3. 2005, na který odkazuje správní orgán, žalobkyně uvedla, že z něj nijak nevyplývá znalost dokumentace ke všem řadovým rodinným domům. Námitky, které byly v řízení vzneseny, se netýkaly toho, co bylo předmětem návrhu na obnovu řízení. Podrobné údaje týkající se všech řadových rodinných domů, které byly nezbytné pro ověření správnosti stanovených koeficientů a které byly důvodem žádosti o obnovu řízení, se v žádném dokumentu v průběhu vedeného řízení neobjevují a ani se objevovat nemohou. Napadené rozhodnutí je tak v rozporu s § 100 odst. 2 správního řádu jakož i s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť závěr žalovaného, že všechny skutečnosti uplatňované v návrhu na obnovu řízení byly známy již před vydáním rozhodnutí, je obecné, nekonkrétní, nedoložené a nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobkyně namítla, že řízení obnovy řízení nebylo možné zastavit podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Žádost o obnovu řízení nebyla bezpředmětná, naopak byla zcela důvodná. Žalobkyně dodala, že sám stavební úřad v zásadě konstatoval, že byl naplněn důvod obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, když výslovně uvedl, že projektová dokumentace stavebníka obsahovala skutečnosti, které se ukázaly být nepravdivými. V případě, kdy správní orgán zkoumá naplnění podmínek pro obnovu řízení, není možné řízení zastavit, ale je třeba o žádosti meritorně rozhodnout. Pojem zjevné bezpředmětnosti žádosti je třeba vykládat restriktivně, musí být vyhrazen pouze pro okolnosti, kdy je tento závěr možné učinit bez zvláštního dokazování či bez zvláštního odborného posuzování. O takový případ se však v dané věci nejedná.

Žalobkyně považovala za nesprávný a nezákonný závěr správních orgánů, že újma, která by vznikla účastníku řízení, který měl nabýt práva v dobré víře, by byla v nepoměru k újmě vzniklé jinému účastníkovi, resp. veřejnému zájmu (§ 94 odst. 4 správního řádu). V případě, že by projektová dokumentace obsahovala pravdivé údaje týkající se míry využití území (koeficientu zeleně a podlažních ploch), nemohla by být v daném místě umístěna a povolena v zásadě žádná stavba. Zastavení území, které je dle územního plánu vzhledem k vyčerpání předepsaných koeficientů nezastavitelné, představuje zcela zásadní újmu veřejnému zájmu. Žalobkyně poukázala na konkrétní údaje, které byly v projektové dokumentaci uvedeny nesprávně, a podotkla, že kódy míry využití území se stanovují za účelem regulace jeho zástavby tak, aby nedošlo k překročení míry únosného zatížení území a aby byly zajištěny urbanistické hodnoty území. Kapacita funkční plochy pro dotčené území již byla překročena, neměla na ní být umístěna ani povolena již žádná další stavba. Překročení stanovených koeficientů (zejména koeficientu podlažních ploch) bylo zkonstatováno i v rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy a Ministerstva pro místní rozvoj v této věci. Překročení koeficientů je značné, představuje zcela zásadní újmu veřejnému zájmu a je natolik zásadní, že stavba je v rozporu s územně plánovací dokumentací i po provedené úpravě územního plánu. K odkazu na údajný rozpor v územním plánu žalobkyně uvedla, že správním orgánům nepřísluší shledávat rozpory v územním plánu. Nelze připustit, aby si kdokoli vykládal územní plán po svém a v případě, že v něm nalezne regulativ, který neodpovídá tomu, co zamýšlí realizovat, jej mohl obejít tím, že jej prohlásí za rozporný. V územním plánu nadto žádný rozpor nebyl, neboť to, že je územním plánem určena nějaká plocha k zastavění, neznamená, že jimi skutečně může být celá zastavěna. Vždy je nutno řídit se kódy aktuálně platnými a ověřit soulad navrhované stavby s upravenou směrnou částí územního plánu. Není tedy povinností správních orgánů přizpůsobit územní plán stavebníkovi, ale je tomu přesně naopak. Dle názoru žalobkyně tedy přístup správního orgánu svědčí o tom, že jím není hájen veřejný zájem, ale právě zájem stavebníka.

K odkazu stavebního úřadu na změnu kódu míry využití v daném místě je třeba uvést, že se jednalo o současné umístění a povolení sedmi řadových rodinných domů. Tento záměr je třeba posuzovat jako celek. Daná plocha měla zůstat bez zástavby a následné změny (po datu ukončení řízení, jehož obnova se navrhuje) tedy nejsou rozhodné. Překročení podmínek pro zástavbu daného pozemku nastalo nejen ve vztahu k územnímu plánu, ale i vzhledem k maximální možné ploše zastavěné nadzemními stavbami na pozemku rodinného domu. Odkaz stavebního úřadu na rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj je zcela nesprávný, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno ve zcela jiném správním řízení, a sice v přezkumném řízení dle § 94 a násl. správního řádu. Právní názor vyslovený v tomto rozhodnutí není pro řízení o obnově řízení závazný a nelze tak na něj bez dalšího odkazovat. Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že zástavba způsobila překročení kapacity území, které tak nemá odpovídající podíl zeleně a je stavbami „přehušeno“, což má negativní vliv na kvalitu a hodnotu prostředí a pohodu bydlení (i v domě žalobkyně). V daném případě se tak nejedná o bagatelní porušení právních předpisů, ale o zcela zásadní rozpor stavby s územním plánem, který dosahuje té míry, že umísťovaná stavba neměla být vůbec umístěna a povolena. Rozhodnutím o umístění stavby vznikla vážná újma veřejnému zájmu chráněnému stavebními předpisy, avšak tím se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval.

Žalobkyně namítla, že není pravdou, že nebyly uvedeny skutečnosti týkající se újmy způsobené jí jako účastníkovi řízení. Negativní dotčení žalobkyně vyplývá zejména z toho, že umístěním a povolením předmětného řadového domu je dotčena možnost přístaveb a nástaveb domu žalobkyně; umístění a povolení předmětného řadového domu zcela změnilo vzhled, uspořádání a využití území sousedícího s nemovitostí žalobkyně; žalobkyně přitom předpokládala, že na sousedních pozemcích nebude výstavba probíhat, a její dům je tak orientován směrem k pozemkům stavby, čímž je negativně dotčena cena jejich nemovitosti; existence předmětného řadového domu se vážným způsobem projevuje na nemovitostech žalobkyně (praskáním zdí, prašností, hlukem). Sám stavební úřad přitom potvrdil újmu způsobenou žalobkyni, když uvedl, že umístěním řadových domů byl učiněn negativní zásah do její pohody bydlení a zdravého životního prostředí. Žalovaný se však žádnou z těchto skutečností, které jednoznačně prokazují újmu způsobenou žalobkyni na jejích vlastnických právech, v napadeném rozhodnutí nijak nezabýval. K tvrzení žalovaného, že by stavebníkovi možným odstraněním stavby vznikla značná škoda, žalobkyně konstatovala, že stavebník stavbu realizoval, ačkoli věděl o jejím rozporu s územním plánem. Byl tedy srozuměn s rizikem, že vynakládá finanční prostředky, ačkoli mu může být nařízeno odstranění této stavby. Musí tedy jít pouze k tíži stavebníka, nikoli k tíži žalobkyně, že stavebník i přes nezákonnost umístění a povolení stavby stavbu realizoval.

Žalobkyně uvedla, že nebyla splněna podmínka pro zastavení řízení podle § 94 odst. 4 správního řádu, neboť stavebník nemohl nabýt a nenabyl práva na povolení a umístění stavby v dobré víře. Nesprávnost údajů uvedených v projektové dokumentaci dosahuje té míry, že je zcela vyloučen nahodilý omyl v podkladech pro rozhodnutí. V daném případě je nejen zcela vyloučena jakákoli dobrá víra stavebníka, ale stavebník si vad projektové dokumentaci vzhledem k jejich počtu a závažnosti musel být vědom. Pro výpočet koeficientů byla použita nejen nesprávná výměra funkční plochy, ale i řada dalších údajů, jež se dokonce týkají např. zastavěných ploch navrhovaných rodinných domů a jež tedy stavebníkovi musely být plně známy. Stavebník tedy nemůže být v dobré víře ve správnost údajů, když pro výpočet koeficientů užití údaje jsou i údaje jím navržené. Odpovědnost stavebníka za vady jím předloženého návrhu tedy nemůže být přenesena na jiné orgány a instituce. Za správnost, úplnost a proveditelnost zpracované projektové dokumentace odpovídá její zpracovatel. Stavební úřad musí vycházet z územního plánu, ostatní je pro něj nerozhodné. Pro stavebníka

ani pro stavební úřad nejsou závazné jakékoli „pokyny pořizovatele územního plánu“, ale pouze územní plán. Sám stavebník si byl vědom limitů možnosti zastavění předmětných pozemků. Stavebník uvedl nepravdivé údaje (a to včetně jemu nepochybně známých údajů, např. o zastavěné ploše jím navrhovaných staveb) i v žádosti o provedení úpravy územního plánu, a tedy nemohl být v dobré víře, že záměr je po úpravě v souladu s územním plánem. Stavebníkem předložený návrh svědčí o jeho snaze realizovat stavbu takovým způsobem, který by maximalizoval jeho zisk. Jak sám stavebník uvedl v jednom ze svých podání, regulace předmětné lokality byla z větší části vyčerpána stavbami z let devadesátých, a sám stavebník si tedy byl a nadále si měl být vědom limitů možnosti zastavění předmětných pozemků. Žalobkyně tedy k této žalobní námitce shrnula, že stavebník nenabyl práva v dobré víře, jakož ani v řízení nebyla prokázána újma, která by byla v nepoměru s újmou způsobenou veřejnému zájmu a žalobkyni jako účastníkovi řízení. Správní orgány se navíc v rozporu s § 3, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu nezabývaly žalobkyní uvedenými skutečnostmi.

Žalobkyně konstatovala, že požádala o prověření, zda osoba, jež se na vydání napadeného rozhodnutí podílela (Ing. Jiří Vosecký), nebyla pracovníkem či zaměstnancem stavebníka. Žalovaný se však tím nezabýval, neboť tvrdil, že tyto informace nemůže ověřovat. To však není správné, neboť se jedná o podstatnou informaci pro ověření zákonnosti vedeného správního řízení. Žalobkyně v této souvislosti připomněla, že již v minulosti došlo k tomu, že věc na stavebním úřadu vyřizoval bývalý pracovník stavebníka. I v této části bylo žalovaným rozhodnuto v rozporu s § 3 a § 50 odst. 4 správního řádu.

Žalobkyně podotkla, že se strany správních orgánů je zřejmá snaha zamezit nápravě zjevných nezákonností, kterých se dopustil při umístění a povolení stavby předmětného rodinného domu, přičemž v důsledku tohoto postupu je celé řízení o obnově vedeno již sedmým rokem. Správními orgány jsou tvrzeny různé důvody o nemožnosti obnovy daného řízení, avšak vždy je jimi opomíjeno podrobné prokázání splnění podmínek pro obnovu řízení, jakož i vysvětlení žalobkyně, proč nemohou obstát tvrzení správních orgánů uváděná v jejich rozhodnutích. O nestandardním postupu správních orgánů svědčí i to, že ačkoli žalovaný v daném řízení několikrát rozhodoval, teprve nyní potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu na základě svého tvrzení o údajném nesplnění požadavku § 100 odst. 2 správního řádu. Toto tvrzení žalovaného však nemůže obstát, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 2 odst. 1 a 3, § 3, § 4 odst. 1, § 50 odst. 3 a 4, § 66 odst. 1 písm. g), § 68 odst. 3 a § 95 odst. 4 správního řádu. Napadené rozhodnutí je dále v rozporu zejména s § 100 odst. 1 a 2 správního řádu, neboť důkazy (zde projektová dokumentace) se ukázaly být nepravdivými (a navíc byla prokázána újma vzniklá veřejnému zájmu i žalobkyni na jedné straně a absence dobré víry stavebníka na straně druhé).

Žalobkyně v závěru žaloby uvedla, že napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do jejího vlastnického práva, mj. k poklesu atraktivity jejích nemovitostí jakož i ke zhoršení pohody bydlení a životních podmínek, a tím i k poklesu hodnoty nemovitostí v jejím vlastnictví. Žalobkyně byla na svých právech zkrácena i postupem žalovaného, který se řádně nevypořádal s jejími odvolacími námitkami. Žalobkyně tedy navrhla, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě upozornil na to, že se danou věcí již opakovaně zabýval. Uvedl, rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj sice bylo vydáno v jiném řízení, ale ve stejné věci, kterou je umístění sedmi řadových rodinných domků. Názor vyjádřený

nadřízeným správním orgánem je pro žalovaného závazný. K námitce irelevantního odkazu na změnu územního plánu účinnou od 10. 10. 2008 (kterou byl změněn koeficient využití území z kódu C na kód F) žalovaný konstatoval, že změna územního plánu je pro posuzování stavby rozhodující. V případě povolení obnovy řízení je tedy pro posuzování souladu stavby s územním plánem rozhodující aktuální stav územního plánu a parametrů v něm upravovaných. Žalovaný však za stěžejní důvod pro zamítnutí žaloby považoval § 100 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně byla účastníkem stavebního řízení, ve kterém byla umístěna a povolena stavba řadového a rodinného domu č. 7. Žalobkyně se účastnila ústních jednání, měla možnost nahlédnout do všech spisových podkladů, proti stavbě všech sedmi řadových rodinných domů uplatnila námitky (stavební záměr jí byl tedy před zahájením realizace staveb dobře znám), které pak v návaznosti na uzavření smlouvy se stavebníkem všech sedmi řadových rodinných domů vzala zpět, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. K námitce absence důkazů o tvrzených skutečnostech žalovaný konstatoval, že veškeré podklady byly předány Městskému soudu v Praze v souvislosti vyjádřeními k žalobám podaných ve věcech obnovy řízení dalších šesti řadových rodinných domů. Žalovaný tedy navrhl, aby soud žalobu žalobkyně zamítl.

Na vyjádření žalovaného v žalobě reagovala žalobkyně replikou, v níž konstatovala, že tvrzení žalovaného se netýkají předmětu řízení. Rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj bylo vydáno v přezkumném řízení, a nemohou z něj tedy vyplývat závěry pro posouzení přípustnosti obnovy řízení. S otázkou zákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávné aplikace § 100 odst. 2 správního řádu a nemožností zastavit řízení nijak nesouvisí žalovaným uváděná následná změna koeficientu využití území. Ústní jednání, jehož se žalobkyně zúčastnila, se týkalo jen řadového rodinného domu č. 7, a žalobkyně neměla možnost seznámit se se všemi podklady pro ostatní rodinné domy, neboť stavební úřad s ní v rozporu se zákonem nenakládal jako s účastníkem řízení. Ústní jednání, které se uskutečnilo dne 4. 3. 2005, se týkalo pouze řadového rodinného domu č. 7. Teprve následně žalobkyně zjistila skutečnou zastavěnou plochu všech povolených a umístěných řadových domů a to, že tato plocha neodpovídá údajům uvedeným ve výpočtu dodržení koeficientů směrné části územně plánovací dokumentace. Teprve na základě součtu skutečných zastavěných ploch všech umístěných a povolených domů bylo možno ověřit pravdivost údajů použitých při výpočtu koeficientů. Žalobkyně přitom zjistila, že nesprávné údaje o zastavěných plochách řadových rodinných domů vedou k neplnění požadavků směrné části územního plánu a že neodpovídá ani výměra funkční plochy a další údaje. Tvrzení žalovaného, že „stavební záměr jí byl před zahájením realizace staveb tudíž dobře znám“, je sice do jisté míry pravdivé, ale žalovaný již neuvádí, že tato známost (v rozsahu nezbytném pro zjištění údajů, z nichž vyplynuly důvody obnovy řízení) nastala až po vydání rozhodnutí o umístění a povolení daných rodinných domů. Poprvé tedy žalobkyně tyto údaje seznala až dne 17. 8. 2005, když zjistila, že byla vydána rozhodnutí o umístění a povolení i dalších rodinných domů. Do té doby nebylo žalobkyni ani známo, že stavební úřad s ní jako s účastníkem řízení o umístění a povolení všech předmětných staveb jednat nebude. Žalobkyně tedy sice obecně věděla, že stavba rodinného domu č. 7 je součástí většího záměru výstavby sedmi řadových rodinných domů, avšak toto v žádném případě nemůže stačit k podrobnému výpočtu pro ověření splnění předmětných koeficientů. Žalobkyně připomněla, že uvedené koeficienty jsou počítány pro celou funkční plochu a je tedy nezbytné znát údaje o všech navrhovaných stavbách v dané ploše. Žalobkyně tedy nadále trvala na svém názoru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. s. ř. s. Rozhodl přitom bez jednání, za podmínek daných § 76 odst. 1 s. ř. s..

Žaloba je důvodná.

S ohledem na logickou návaznost uplatněných žalobních námitek se soud nejprve musel zabývat těmi, jimiž žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně podala proti usnesení stavebního úřadu ze dne 26. 6. 2012 velmi obsáhlé (téměř třináctistránkové) a podrobně odůvodněné odvolání, přičemž lze poukázat především na tyto odvolací námitky: překročení stanovených koeficientů je značné a natolik zásadní, že umísťovaná stavba je v rozporu s územně plánovací dokumentací i po provedené úpravě územního plánu; území dotčené zástavbou nemá odpovídající podíl zeleně a je stavbami „přehušťeno“, což má negativní vliv na kvalitu a hodnotu prostředí a pohodu bydlení; umístěním řadového domu došlo k negativnímu zásahu do práv žalobkyně (je dotčena možnost přístaveb a nástaveb jejího domu, umístění řadového domu zcela změnilo vzhled, uspořádání a využití sousedního pozemku, je snížena hodnota nemovitostí žalobkyně, umístění řadového domu se vážným způsobem projevuje na nemovitosti žalobkyně, a to praskáním zdí, prašností a hlukem); stavebník stavbu realizoval, ačkoli o jejím rozporu s územním plánem věděl; není zřejmé, z jakých důvodů stavební úřad shledal, že nebyla prokázána újma vzniklá dalším účastníkům a veřejnému zájmu; nepravdivost údajů relevantních pro výpočet splnění koeficientů směrné části územního plánu byla žalobkyni seznatelná až při seznámení se s údaji o všech sedmi řadových rodinných domech atp. Na toto odvolání reagoval žalovaný vydáním čtyřstránkového napadeného rozhodnutí, v němž nejprve shrnul obsah podaného odvolání (až do str. 3 napadeného rozhodnutí), poté rekapituloval některé procesní úkony provedené v řízení, následně shrnul obsah přezkoumávaného usnesení stavebního úřadu, přičemž k některým závěrům stavebního úřadu připojil velmi stručnou poznámku, kterou lze interpretovat v tom smyslu, že se se závěry stavebního úřadu ztotožnil. Samotné ucelené úvahy žalovaného jsou obsaženy pouze na poslední straně napadeného rozhodnutí, nijak nereagují na jednotlivé odvolací námitky a z podstatné části jsou založeny na argumentaci, že žalobkyně proti rozhodnutí o umístění stavby nepodala odvolání. K tomu soud dodává, že ani tato dle žalovaného zřejmě stěžejní argumentace nijak neodpovídá na odvolací námitku žalobkyně, že nepravdivost údajů v projektové dokumentaci seznala až v době, kdy již nebylo možné proti rozhodnutí o umístění stavby podat řádné odvolání. Napadené rozhodnutí tak nesplňuje požadavky dané § 68 odst. 3 správního řádu, vyjádřené např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 – 46, podle kterého musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, či proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené. Napadené rozhodnutí je tedy v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nad rámec nutného odůvodnění soud uvádí, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné i pro nesrozumitelnost. Stavební úřad usnesením ze dne 26. 6. 2012 řízení o návrhu žalobkyně na povolení obnovy řízení (ukončeného rozhodnutím o umístění stavby) zastavil. Jak je vyjádřeno ve výrokové části citovaného usnesení, stavební úřad svůj závěr o

zastavení řízení opřel o ustanovení § 100 odst. 1 písm. a), § 94 odst. 4 a § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. K tomu soud předně uvádí, že § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu žádný důvod pro zastavení řízení (resp. pro nevyhovění žádosti o povolení obnovy řízení) neobsahuje, naopak stanoví podmínky, za nichž se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci obnoví. Podle § 94 odst. 4 správního řádu platí: *Jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví.* Stavební úřad při aplikaci § 94 odst. 4 správního řádu patrně vycházel z § 100 odst. 5 správního řádu, podle něhož se na obnovu řízení obdobně užije ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu. Posouzení újmy ve smyslu citovaného ustanovení se vztahuje k posouzení návrhu a jeho souladu se zákonem. Stavební úřad však založil své rozhodnutí o zastavení řízení i na § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, dle něhož platí: *Řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žádost se stala zjevně bezpředmětnou.* Žalovaný tento rozpor v uvedení jednoznačného právního důvodu pro zastavení řízení nijak neobjasnil, naopak v napadeném rozhodnutí uvádí další, v pořadí již třetí zákonné ustanovení, které mělo být právním důvodem pro nepovolení obnovy řízení (konkrétně § 100 odst. 2 správního řádu). Tato vada, tedy absence jednoznačného uvedení právního důvodu, z jakého nelze návrhu žalobkyně na povolení obnovy řízení vyhovět, tedy představuje další důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

K tomu soud podotýká, že stavební úřad ve výroku svého usnesení citovaná ustanovení [tj. § 94 odst. 4 a § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu] interpretuje nesprávně. Obecně lze konstatovat, že procesní postup podle § 94 odst. 4 správního řádu vychází z toho, že se jedná o přezkumné řízení, které je vždy řízením z moci úřední (§ 94 odst. 1 správního řádu), v němž je zamítnutí žádosti pojmově vyloučeno. V nyní posuzovaném případě se však jednalo o řízení zahájené žádostí účastníků řízení, tj. i kdyby byly splněny podmínky dané § 94 odst. 4 správního řádu, z procesního hlediska měla být žádost zamítnuta (řízení tedy nemělo být zastaveno). Důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je pak dán pouze tehdy, pokud v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně okolností, že rozhodnutí správního orgánu o žádosti již nebude mít pro žadatele význam (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 62/2009 – 68). K takové situaci v nyní posuzovaném případě zjevně nedošlo, o čemž svědčí mj. i to, že žalobkyně se proti závěrům stavebního úřadu (potvrzených žalovaným) brání prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí správního orgánu.

Kromě výše uvedených vad výroků správních rozhodnutí je třeba konstatovat, že samy o sobě nemohou obstát ani úvahy správních orgánů týkající se jednotlivých zákonných ustanovení, na nichž správní orgány svá rozhodnutí založily. Soud tedy považuje za nutné alespoň stručně se k názorům správních orgánů vyjádřit, a to zejména s ohledem na to, že žalovaný bude ve věci vést další řízení. Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu platí: *Řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.* Sám stavební úřad připustil, že podmínky daného ustanovení byly naplněny, když konstatoval, že projektová dokumentace jako součást návrhu podání

stavebníka ve věci rozhodnutí o umístění stavby obsahovala skutečnosti, které se ukázaly být nepravdivými. Konkrétně se mělo jednat o údaje o rozloze funkčních ploch a zastavěných ploch rodinných domů a s tím související výpočty koeficientů. Stavební úřad k tomu však následně dodal, že stavebník jednal v dobré víře, neboť ve snaze uvést do souladu záměr zástavby svých pozemků s limity stanovenými územním plánem podal návrh na úpravu územního plánu z koeficientu B9 na D9. Z toho stavební úřad patrně dovozoval, že stavebník práva vzniklá z rozhodnutí o umístění stavby nabyl v dobré víře a byly dány podmínky aplikace § 94 odst. 4 správního řádu.

Posouzení toho, zda účastníkovi řízení svědčí dobrá víra, záleží vždy na konkrétních skutkových a právních okolnostech případu. Pro vznik a trvání dobré víry je podstatná zejména doba, která uplynula od vydání nezákonného rozhodnutí, ale také příčina, míra a povaha zjištěné nezákonnosti. Judikatura Nejvyššího správního soudu k dobré víře stavebníka se dá shrnout tak, že stavebník se nemůže zpravidla dovolávat dobré víry tehdy, pokud realizoval záměr bez povolení, případně jej realizoval způsobem výrazně odlišným od schválené projektové dokumentace, anebo sám způsobil, že stavební úřad nemohl řádně splnit svoji zákonnou povinnost posoudit záměr a vydat takové rozhodnutí, které by vycházelo z pravdivého vyličení rozhodných skutečností. Jedná se tedy ve všech případech o závažné chyby na straně stavebníka (v podrobnostech srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014 – 36). V rozsudku ze dne 23. 10. 2012, č. j. 1 As 145/2012 – 48, Nejvyšší správní soud konkrétně vyslovil, že přispěl-li žadatel o vydání stavebního povolení k rozporu rozhodnutí stavebního úřadu s právními předpisy tím, že ve své žádosti uvedl nepravdivé údaje (ať již úmyslně či nikoli), a současně věděl o postupu stavebního úřadu rozporném s právními předpisy, povede tato skutečnost zpravidla k tomu, že žadatel práva z rozhodnutí stavebního úřadu nemohl nabýt v dobré víře; v takovém případě není možno postupovat podle § 94 odst. 4 správního řádu.

Shora uvedené závěry soud ve vztahu k nyní posuzované věci shrnuje tak, že pro posouzení dobré víry stavebníka je podstatné jeho jednání v okamžiku rozhodování stavebního úřadu. To je ostatně patrné již z dikce § 94 odst. 4 správního řádu (který hovoří o účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře). Pokud tedy stavební úřad připustil, že stavebník uvedl v projektové dokumentaci pro umístění stavby nepravdivé údaje, měl vést dále úvahy ve výše naznačeném směru, tj. měl uvést, v jaké míře se stavebník podílel na vadě rozhodnutí o umístění stavby a zda o nesprávném postupu stavebního úřadu (v době jeho rozhodování) věděl. Nic takového však stavební úřad neučinil, naopak se omezil pouze na popis kroků, které stavebník učinil ve snaze uvést již vydané rozhodnutí o umístění stavby do souladu s územním plánem. Rovněž obdobné závěry žalovaného, tj. že stavebník respektoval pokyny pořizovatele územního plánu, nevypovídají nic o dobré víře stavebníka ve vztahu k vydanému rozhodnutí o umístění stavby. Dále je třeba dodat, že správní rozhodnutí založené na aplikaci § 94 odst. 4 správního řádu musí obsahovat úvahu, jejímž základem bude vymezení újmy, která vydáním přezkoumávaného rozhodnutí vznikla jinému účastníkovi. V nyní posuzovaném případě stavební úřad případnou újmu žalobkyně bagatelizoval s poukazem na to, že žádná újma nebyla prokázána, resp. nebyla „kvantifikována“. Žalobkyně však již v řízení před stavebním úřadem uváděla, jakým způsobem se umístění stavby rodinného domu č. 7 projevuje na jejích nemovitostech. Žalovaný se k újmě žalobkyně nevyjádřil vůbec, a to přesto, že žalobkyně negativní zásahy rozhodnutí o umístění stavby do jejích práv v odvolání podrobně popsala.

Podle § 100 odst. 2 věta druhá správního řádu platí: *Obnova řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení.* Stavební úřad ve svém rozhodnutí

v souvislosti s citovaným ustanovením konstatoval, že žalobkyně se ve stavebním řízení seznámila s projektovou dokumentací a se všemi podklady pro vydané rozhodnutí a zúčastnila se ústního jednání ve věci. Rozhodnutí o umístění stavby bylo žalobkyni řádně doručeno, žalobkyně však nevyužila práva odvolání. Všechny skutečnosti, které žalobkyně uvádí jako důvod obnovy řízení, jí byly známy již v průběhu řízení. Žalobkyně vzala zpět i své námitky uplatněné při ústním jednání s poukazem na to, že byla se stavebníkem uzavřena dohoda o převodu části pozemku stavebníka. S úvahami stavebního úřadu se ztotožnil i žalovaný, který uvedl, že žalobkyně již před vydáním rozhodnutí o umístění stavby věděla o záměru stavby všech sedmi řadových domů včetně výpočtu všech koeficientů a vazby těchto staveb na územní plán. Soud však považuje tuto argumentaci správních orgánů ve vztahu k naplnění podmínek § 100 odst. 2 správního řádu za nedostatečnou. Mezi žalobkyní a žalovaným není sporu o tom, že žalobkyně proti rozhodnutí o umístění stavby odvolání nepodala. Podstatné je však to, zda žalobkyně mohla důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. V nyní posuzovaném případě bylo tvrzeným důvodem odůvodňujícím obnovu řízení to, že důkazy uplatněné ve stavebním řízení se ukázaly jako nepravdivé. Při hodnocení splnění podmínek § 100 odst. 2 věta druhá správního řádu je tedy třeba posuzovat nikoli jen to, zda žalobkyně tyto důkazy znala, resp. byla s jejich obsahem seznámena, ale především to, zda věděla, že tyto důkazy jsou nepravdivé, resp. že obsahují nepravdivé údaje. Pokud tedy správní orgány argumentují tím, že žalobkyně byla s projektovou dokumentací a údaji v ní obsaženými seznámena, pak tím v podstatě jen konstatují, že žalobkyně se s důkazy (podklady) pro vydání rozhodnutí o umístění stavby seznámila. Tato skutečnost však není pro posouzení věci podstatná (ostatně ani sama žalobkyně ji nezpochybňuje), rozhodné je to, zda žalobkyně věděla anebo vědět mohla, že údaje obsažené v projektové dokumentaci jsou nepravdivé (v rozporu s územním plánem) a mohla tak tuto vadu uplatnit jako odvolací důvod. Na tuto otázku však rozhodnutí správních orgánů nijak neodpovídají. Ke správními orgány provedenému hodnocení podmínek daných § 100 odst. 2 správního řádu soud dodává, že posouzení, zda účastník mohl nebo nemohl důkaz či skutečnost uplatnit v odvolacím, je třeba provést s ohledem na povahu daného důkazu či skutečnosti, a rovněž i s ohledem na osobu účastníka a jeho poměry (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 2 As 22/2009 – 83). Podstatné pro posouzení této otázky v daném případě bylo tedy i zodpovězení toho, zda žalobkyně mohla (a měla) při rozumné míře obezřetnosti vědět o nepravdivosti údajů uvedených v projektové dokumentaci. Stavební úřad připustil, že v řízení zakončeném vydáním rozhodnutí o umístění stavby pochybil a převzal do něj nepravdivé údaje uvedené v předložené projektové dokumentaci. Správní orgány tedy musí při aplikaci § 100 odst. 2 správního řádu pečlivě zvažovat otázku, zda za takové situace bylo možné po žalobkyni spravedlivě požadovat, aby v rámci rozumné míry obezřetnosti ověřovala údaje ve stavebníkem předložené projektové dokumentaci a zda vůbec objektivně měla možnost rozpoznat, že tyto údaje jsou nepravdivé. V řízení se nabízejí i další otázky. Správní orgány rovněž jednoznačně nevymezily, jakého rozsahu bylo účastenství žalobkyně v namítaných stavebních řízeních. Nebylo rovněž odůvodněno, jaké námitky žalobkyně v řízení uplatnila, jaké vzala zpět a zda případné zpětvzetí námítky, že nebyla účastnicí všech řízení v plném rozsahu, je vůbec relevantní, když podmínky účastenství dle stavebního zákona je vždy třeba respektovat.

VI. Závěr

Městský soud v Praze tedy shrnuje, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to jak pro nedostatek důvodů (není z něj zřejmé, proč žalovaný nepovažoval odvolací námitky žalobkyně za důvodné), tak pro nesrozumitelnost (není z něj zřejmé, z jakého právního důvodu správní orgány nevyhověly žádosti žalobkyně o povolení obnovy řízení). Nad rámec

výše uvedeného Městský soud v Praze dodává, že ani úvahy správních orgánů k jednotlivým aplikovaným zákonným ustanovením nemohou obstát. Městský soud v Praze tedy napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku soud v souladu s § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. přiznal žalobkyni, která měla ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobkyni v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,-Kč za podání žaloby a v nákladech právního zastoupení žalobkyně advokátem. Soud žalobkyni přiznal odměnu za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání repliky k vyjádření žalovaného), přičemž odměna za jeden úkon právní služby činí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, částku 3.100,- Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,-Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože zástupce žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku 2 142 Kč odpovídající dani, kterou je povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Odměna za zastupování tak činí 12 342 Kč. Celkovou částku nákladů řízení ve výši 15 342 Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni v přiměřené lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 27. května 2016

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková